

РЕШЕНИЕ

№ 190

гр. София, 05.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в публично заседание на 08.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **11608** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211 от Закон за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ във вр. с чл. 145 и сл. Административнопроцесуален кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Д. Г. А. срещу т. 2 от Заповед № 513з-11796/07.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/.
Твърди се, че заповедта е незаконосъобразно издадена – при допуснати съществени процесуални нарушения, противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта му. Не била спазена установената форма. Разпоредбата на чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР въвеждала две кумулативно изискуеми предпоставки, поради което само общи или хипотетични твърдения не били достатъчни, за да обосноват налагането на ограничителната мярка. Изисквало се ясно мотивирана фактическа обстановка на опасността от затрудняване на разследването. Не били индивидуализирани лицата, които биха били „обект на въздействие“, и конкретните полицейски правомощия, както и не били обосновани системите/информационните масиви, релевантни за преписката, не били посочени документи/актове, върху които се въздейства, дата/период, механизъм, конкретен риск. Не били посочени кои конкретни права и задължения на служителя дават основание да се приеме, че ще затрудни разследването, нито по какъв механизъм. Дори при наличието на образувано дисциплинарно производство следвало да се посочи, че липсвала втората предпоставка – служебното положение на жалбоподателя реално да би могло да затрудни разкриването на обективната истина. Акцентира, че лицето заема младша изпълнителска длъжност без ръководни правомощия и без подчинени служители, т.е. служебното му положение обективно не можело да повлияе на лицата, които имат отношение към твърдените дисциплинарни нарушения. Твърди се също, членовете на дисциплинарниоразследващия орган са

на ръководни или по-висши изпълнителски длъжности и са служители в други структурни звена на СДВР. Физическото отстраняване от работното място не можело да предотврати комуникацията между служителите. Мотивира се подробно, че е обективно изключена всякаква физическа възможност жалбоподателят да въздейства върху доказателствата, което се намират при три различни органа, или върху процеса на тяхното събиране и анализ. Отделно от това, липсвали факти или дори индикации за опит да въздейства върху свидетели, жалбоподатели или други лица. Липсвала причинно-следствената връзка между длъжността и предполагаемата опасност. Мярката била несъразмерна, като отстраняването довело до лишаване от достъп до работно място, служебно оръжие, служебен знак и възнаграждение. Не били посочени срок за отстраняване, пред кой орган и в какъв срок може да бъде обжалвана заповедта. Цитира съдебна практика. Моли оспорената точка от заповедта да бъде отменена. Претендира разноски.

В допълнението към жалбата сочи, че служителят изцяло и своевременно е съдействал, като е депозирал на 23.10.2025 г. подробни писмени обяснения относно фактите, направил е доказателствени искания и изложил защитната си позиция. Твърди, че се виждат от видеозаписите ясно видими обективни действия на жалбоподателите П. и Г., които се намират в противоречие с изложеното в жалбите им и възприетата от дисциплинарния орган фактическа обстановка. Непълнотата и едностранчиво използваната от органа информация довели до неправилна и необоснована преценка за наличие на риск служителят да повлияе на производството. Установявало се, че действията по установяване на фактите били извършени от член на разследващия орган преди издаването на заповед за образуване на дисциплинарното производство, т.е. към този момент Д. Г. А. е бил на работа и е имал най-голяма възможност за повлияе на служителя, който е бил натоварен да прегледа видеозаписите. Сочат се действия, извършени след образуването на производството и при всяко искане за отвод на определен член от състава на дисциплинарно-разследващия орган. Твърди, че липсата на обективност произтича от действията на органа, а не – от присъствието на жалбоподателя на работното място. Акцентира се върху предварителното формиране на нагласа и дискредитиране на безпристрастността на преценката относно необходимостта от мярката по чл. 214 ЗМВР. Орган, който квалифицирал предварително действията на служителя като „неправомерни“ пред външни лица, не можел законосъобразно да обоснове нуждата от мярка, чиято единствена цел била да гарантира обективност и безпристрастност. Мярката била употребена като имиджово действие с цел успокояване на жалбоподатели и външна демонстрация на „взети мерки“, което било несъвместимо с естеството ѝ по чл. 214 ЗМВР и я превръщало в предварителна санкция.

В съдебно заседание жалбоподателят Д. Г. А., редовно призован, се явява лично и се представлява. Чрез процесуалния си представител поддържа изложеното в жалбата и допълнението към нея. Не само липсвал реален риск служителят да повлияе на производството, но и самият орган не е обезпечил обективност, поради което мярката била непропорционална, лишена от фактическа необходимост и не преследвала законовата цел. Претендира разноски по списък.

Ответникът Директор на СДВР, редовно призован, не се явява. Чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Наложена мярка се прилагала, докато траело дисциплинарното производство с цел да не се компрометира разследването, т.е. тя била пропорционална. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения са изложени в писмени бележки. Твърди се, че временното отстраняване цели да защити специфичния институционален авторитет на службата в МВР, който би могъл да бъде компрометиран, ако лицето продължи да изпълнява същата служебна дейност във връзка с образуването срещу него дисциплинарно производство. Не се касаело за превратно упражняване на власт. Не бил нарушен принципът за

пропорционалност, тъй като бил въведен режим на компенсирание с чл. 214, ал. 6 ЗМВР. Позовава се на съдебна практика. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, като обсъди твърденията на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 23.09.2025 г. е подадена от М. Г. П. жалба до МВР, видно от която на 19.09.2025 г. около 21:15 ч. в[жк], [улица], ги спира патрул със звуков и светлинен сигнал. Единият от служителите бил бившият приятел на М. Д. Г. А., с който тя имала връзка 3-4 години. Същият отворил задна дясна врата на собствения ѝ автомобил „М. С220“ с рег. [рег.номер на МПС], като хвърлил прозрачно пликче с думите „ще видиш, ще изгниете в затвора“. Поставили белезници на мъжа ѝ Г. Г., като на нея не ѝ позволили да се обади на детето, а и направили два теста за алкохол и наркотици. Акцентира върху други заплахи, които е получила от Д. Г. А.. Моли за проверка по случая, тъй като се страхува за своя живот и за този на детето си. От М. е подадено и заявление до Началника на 02 РУ СДВР, както и сведение от 20.09.2025 г.

На 23.09.2025 г. е подадена и жалба до МВР от Г. Г., в която се допълва и, че Д. Г. А. е поискал от него сумата в размер на 30 000 лева.

На 23.09.2025 г. е изготвена от началник 02 сектор отдел ОДЦ СДВР докладна записка, към която са приложени заявление и сведение по случая на Г. от 20.09.2025 г., в които са разказва за случая и относно предишна случка за негова проба с положителен резултат за кокаин.

Изготвени са от Д. Г. А. и от Е. В. докладни записки на 19.09.2025 г., в които разказват за случая, като акцентират върху наличието на прозрачно пликче с прахообразно вещество и агресивното поведение на Г..

На 02.10.2025 г. е изготвен протокол за извършен преглед на видеозаписи на 1 брой оптични носители от персонална полицейска камера и видеорегистратор на ОПП-СДВР. Посочено е, че се наблюдава служебен автомобил с рег. [рег.номер на МПС], който се движи по [улица], застига лек автомобил „М. С220“ с рег. [рег.номер на МПС] и го спира за движение. От служебния автомобил слиза Е. В., който изисква документите от водача на другия автомобил и извършва проверка чрез РСОД /таблет/. През това време Д. Г. А. извършва проверка на водача на МПС за употреба на алкохол, като при отваряне на задна дясна врата се забелязва протягане на ръката му и видимо оставя нещо на стелката. После осветява вътрешността на автомобила. Забелязва се обръщане на водача към задните седалки, който взима и прозрачно пликче с прахообразно вещество. В този момент Д. Г. А. притиска лицето от мъжки пол към капака на автомобила и му поставя белезници, навежда се, взима пликчето и го поставя обратно на стелката на задна дясна пасажерска седалка.

По случая е изготвена до Директора на СДВР докладна записка от 06.10.2025 г., в която се сочи, че на М. Г. П. е съставен АУАН за липсата на обезопасителен колан, извършено е претърсване на управлявания от нея автомобил и е иззето полиетиленово пликче, като е и задържан пътникът Г.. Били налице достатъчно данни, че на 19.09.2025 г. Д. Г. А., полицейски орган, осъществяващ дейност по контрол на пътното движение, умишлено е предприел проверка на лек автомобил М. С220“ с рег. [рег.номер на МПС], подхвърлил е пликче с неустановено прахообразно вещество /вероятно наркотично вещество/ и без основание е задържал пътника Г. Г., като е заплашил водача на автомобила. С действията си бил нарушил т. 15, т. 18, т. 19, т. 20, т. 25, т. 31 и т. 34 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Данните били за нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 4 ЗМВР, за което на основание чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР се предвиждало дисциплинарно наказание „уволнение“. С мотива, че Д. Г. А. разполага с полицейски правомощия, поради което може да окаже натиск

върху свидетели, да унищожи или укрие служебна информация – съответни документи и актове, свързани с предмета на дисциплинарното производство, т.е. налице била реална възможност служителят да затрудни разследването и попречи на разкриване на обективната истина, както и, че поради достъпа му до информационните масиви на МВР, е предложено образуване на дисциплинарно производство по чл. 207, ал. 1, т. 2 и ал. 2 ЗМВР и временно отстраняване на младшия инспектор от длъжност за срок от 2 месеца по чл. 214, ал. 1, т. 1 и ал. 3 ЗМВР.

Със Заповед № 513з-11796/07.10.2025 г. на директора на СДВР е образувано дисциплинарно производство срещу младши инспектор Д. Г. А. – младши автоконтрольор I степен в 02 група на 02 сектор „Пътен контрол и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ СДВР, като е определен състав на комисията и срок за изготвяне на становище относно наличието на основания за реализиране на дисциплинарна отговорност, като с оспорената т. 2 Д. Г. А. е отстранен временно от длъжност за срок от 2 месеца, считано от датата на връчване на заповедта, и е разпоредено изземването на служебната карта, личния знак и служебното оръжие. Изложени са в заповедта и следните допълнителни мотиви за издаването ѝ: неспазването на етични норми и служебна етика било предпоставка за уронване на престижа на службата, за което било взето предвид ТР по т. д. № 4/2007 г. на ВАС, и се отразявало негативно на авторитета на МВР, както и имало за последица намаляване или загуба на общественото доверие, което можело да доведе до липса на обществена подкрепа за цялостната му дейност

Заповедта е връчена на адресата ѝ на 09.10.2025 г.

При така установеното от фактическа страна, след като извърши проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основанията, сочени от оспорващия, и служебно на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима - насочена е срещу тази част на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл. 211 във връзка с чл. 214, ал. 1 т. 1 от ЗМВР във връзка с чл. 149, ал. 1 от АПК и от активно легитимирано лице - адресат на акта.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

1. Актът в оспорената му част е издаден от компетентен административен орган съгласно чл. 214, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 43, ал. 1 във връзка с ал. 3, т. 2 и чл. 37, ал. 1, т. 2 ЗМВР и по аргумент от чл. 204, т. 3 и чл. 207, ал. 1, т. 2 ЗМВР във връзка със т. 19 от приложение № 2 към заповед № 8121з-140 от 24 януари 2017 г. относно утвърждаване на Класификатор на длъжностите в МВР, поради което не е налице основание за прогласяване на нищожността му съгласно на чл. 168, ал. 1 – ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК.

2. Актът в оспорената му част е издаден в изискуемата писмена форма, но в същия не се съдържат фактически и правни основания за издаването му съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 и т. 5 АПК.

Съгласно чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР „държавен служител в МВР може да бъде временно отстранен от длъжност с писмена заповед, когато срещу него е образувано дисциплинарно производство по чл. 207 и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина; в този случай отстраняването се извършва от органа, образувал дисциплинарното производство“.

Налице е регламентирана от законодателя правна възможност органът, образувал дисциплинарното производство, временно да отстрани от длъжност държавен служител при наличието на предпоставките за това, т.е. органът действа в условията на оперативна самостоятелност и не е обвързан с посоченото в предложението на началника на отдел „Човешки ресурси“ СДВР за образуване на производство за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина.

Предпоставките за временно отстраняване, които следва да са кумулативно налични, т.е. липсата на една от тях обуславя извод за неприложимост на чл. 214, ал. 1, т. 1 ЗМВР, са: 1. образувано дисциплинарно производство по чл. 207 ЗМВР и 2. служебното положение на държавния служител би затруднило разкриването на обективната истина.

Налице е първата предпоставка. С т. 1 от заповедта е образувано дисциплинарно производство по чл. 207 ЗМВР за тежко нарушение на служебната дисциплина – чл. 203, ал. 1, т. 13 ЗМВР, за което се налага дисциплинарно наказание „уволнение“. Този факт не се оспорва от жалбоподателя.

Не е налице втората предпоставка. Административният орган не мотивира по какъв начин служебното положение на Д. Г. А. би затруднило разкриването на обективната истина. Доказано е само наличието на образувано дисциплинарно производство срещу служителя. За отстраняването му от длъжност обаче това не е достатъчно.

Не са индивидуализирани лицата, които биха били „обект на въздействие“, какъв е служебният/личният контакт на служителя и има ли данни за опити за въздействие. Не са обосновани системите/информационните масиви, релевантни за преписката, как се осъществява достъпът до тях, от кого и как се администрират, какъв е достъпът до тях от страна на служителя. Не са посочени документи/актове, върху които би могло да се въздейства, дата/период, механизъм, конкретен риск за неправомерно въздействие. Не са индивидуализирани конкретните полицейски правомощия, чрез които предполагаемо би могло да се повлияе на образуваното дисциплинарно производство. Следва да бъде отбелязано при това, че лицето всъщност заема младша изпълнителска длъжност без ръководни правомощия, т.е. служебното му положение обективно не можело да повлияе на лицата, които имат отношение към твърдяното дисциплинарно нарушение. Не е налице връзка между изпълняваната от жалбоподателя длъжност и присъщите ѝ функции, правомощия, месторабота, сфера на компетентност в рамките на изпълнителната власт. Не без значение са и фактите, че голяма част от действията по изясняване на фактите са проведени преди образуване на производството, т.е. когато Д. Г. А. е бил все още на работа и реално е можел да повлияе върху събирането и анализ на доказателства и да въздейства на всички лица, които се твърди, че са засегнати от него по време на проверката на 19.09.2025 г., на лицата, които са участвали при приемането на заявления, даването на сведения и изготвянето на докладни записки, и на лицата, които са извършили преглед на видеозаписите.

В заповедта не са изложени съображения кои факти и обстоятелства дават основание на органа да приеме, че служебното положение на Д. Г. А. би затруднило разкриването на обективната истина в конкретния случай, т. е. не става ясно каква е конкретната връзка между служебното положение на жалбоподателя и опасността от затрудняване разкриването на обективната истина по образуваното дисциплинарно производство. Такава връзка следва да бъде обоснована, за да се приеме, че фактическият състав на приложимата правна норма е осъществен, което в случая не е сторено. Изводи за възможност да се затрудни извършването на пълно и обективно разследване не могат да се направят от описаните по-горе документи, послужили за образуване на производство за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина.

В заповедта формално се съдържат фактически установявания, но те са относими към дисциплинарното нарушение, като липсват твърдения за това как жалбоподателят би попречил на процеса на изясняване на случая. В предложението за временно отстраняване от длъжност като причини за същото е посочен характерът на дисциплинарното нарушение, както и обстоятелствата по неговото извършване, а след това се сочи, че е налице реална възможност служителят да затрудни дисциплинарното разследване и да попречи за разкриването на обективната истина. Така изложените съображения по никакъв начин не могат да се приемат за мотиви защо се налага временното отстраняване, като те дори не касаят служебното положение

на служителя и причината защо то би попречило за разкриване на обективната истина, а касаят характера и обстоятелствата по извършеното от него дисциплинарно нарушение. Действително предметът на доказване в дисциплинарното производство е свързан с изпълнение на служебните задължения на **Д. Г. А.**, но съдът приема, че то не изключва спазването на изискването за мотивиране на акта. Или иначе казано, в заповедта липсват изложени мотиви за възможността **Д. Г. А.** да попречи на разкриване на обективната истина, като самото посочване на длъжността, която заема, не обосновава подобен извод.

За пълнота, следва да се посочи и, че в хода на съдебното дирене пред настоящата инстанция, въпреки разпределената доказателствена тежест, от ответника не се изложиха твърдения, не се представиха доказателства и не се отправиха доказателствени искания, посредством които да се установи по какъв начин служебното положение на **Д. Г. А.** може да затрудни разкриването на обективната истина по образуваното срещу него дисциплинарно производство. Следва да се отбележи, че съдът не се отклонява от становището си, че е недопустимо да допълва/изменя волята на административния орган, изразяващо се в подмяна на съображенията, мотивирали преценката на органа, както и да излага мотиви по един немотивиран от административния орган акт.

Изземването на служебната карта, личния знак и служебното оръжие е разпоредено вследствие отстраняването от длъжност, поради което при липсата на основание за отстраняване води до липса и на основание за издаване на разпореждане по чл. 215, ал. 1 от ЗМВР.

Заповедта в оспорената ѝ част е незаконосъобразен административен акт, издаден при липса на мотиви и допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на лицето. Възпрепятствана е и преценката на съда издаден ли е актът в съответствие с материалния закон.

Отделно, с издаването на заповедта в оспорената ѝ част са засегнати права и законни интереси на жалбоподателя в по-голяма степен от най-необходимото за преследваната от тази заповед цел, като същият всъщност е лишен от възможността да упражнява конституционно гарантираното му право на труд и да получава възнаграждение за това.

Извод: заповедта в оспорената ѝ част подлежи на отмяна /чл. 172, ал. 2 АПК/.

В този смисъл са Решения на ВАС, Пето отд.: адм. дело № 3908/2025 г., адм. дело № 3413/2025 г., по адм. дело № 1587/2025 г., по адм. дело № 9875/2024 г., по адм. дело № 11250/2024 г., по адм. дело № 7968/2025 г.

Разноски:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски, представляващи държавна такса и адвокатско възнаграждение. С оглед правната и фактическа сложност на делото съдът намира, че направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е основателно /чл. 78, ал. 5 ГПК във връзка с чл. 8, ал. 2, т. 3 Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа/. От СДВР – юридическото лице, в структурата на което е органът, издател на оспорения в настоящото съдебно производство акт /по аргумент § 1, т. 6 ДР АПК във връзка с чл. 37, ал. 2 ЗМВР/ следва да бъдат заплатени разноски в общ размер от 760 лева. Предвид влизането на Република България в еврозоната от 01.01.2026 г. тази сума следва да бъде изчислена по курса на БНБ за едно евро - 1.95583 лева, или 388.58 евро.

Така мотивиран, **Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав**
Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ т. 2 от Заповед № 513з-11796/07.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Г. А., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място], [улица], ет. 1, ап. 4, сумата в размер на 388.58 евро, представляваща направените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му до Върховен административен съд на Република България чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: